

Taistelu- ja työtoverit

Fil. 2:19-30

19. **Toivon Herrassa Jeesuksessa** voivani pian lähettää Timoteuksen teidän luokseenne, että tulisin itsekin rohkaistuksi saatuani tietää, **mitä teille kuuluu.**

20. Minulla ei ole ketään toista samanmiehistä, joka vilpittömästi huolehtisi teidän parhaastanne,

21. sillä **kaikki etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä on Jeesuksen Kristuksen.**

22. Mutta Timoteuksen **koetellun mielen** te tunnette: kuin **poika isän rinnalla** hän on tehnyt minun kanssani **työtä evankeliumin hyväksi.**

23. Toivon voivani lähettää hänet matkaan heti kun näen, miten minun käy.

24. Olen **varma Herrassa** siitä, että itsekin pääsen pian tulemaan.

25. Minusta on kuitenkin välttämätöntä lähettää luokseenne **veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini Epafroditos, teidän lä-**

hettinne, joka auttaa minua siinä, missä tarvitsen.

26. Hän näet ikävöi teitä kaikkia ja oli kovin levoton, koska olitte kuulleet **hänen sairastuneen.**

27. Hän olikin sairaana, **kuoleman kielissä, mutta Jumala armahti häntä, eikä ainoastaan häntä vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen lisäksi.**

28. Lähetän hänet sen vuoksi kiireesti, että iloitsisitte nähdessänne hänet jälleen ja minullakin olisi vähemmän murheita.

29. Ottakaa siis hänet **Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa** hänen kaltaisiaan.

30. Sillä **Kristuksen työn tähden** hän joutui **kuoleman partaalle, kun pani henkensä alttiiksi tehdäkseen minulle sen palveluksen, jota te ette voineet tehdä.**

Mitä sinulle kuuluu?

Mitä sinulle kuuluu? Minulla on tapana kysellä jumalanpalvelukseen tulevalta, miten viikkosi on mennyt, tai mitä sinulle tänään kuuluu? Tietenkin tämän kysymyksen kohtaamme mitä moninaisimmissa yhteyksissä. Usein saatamme kuitata sen merkityksettömänä kohteliaisuutena lyhyesti sanalla ”hyvää”, vaikka tosiasiaa olisimmekin syvissä elämän ahdistuksissa. Teemme niin silloin, kun vaistomaisesti tunnistamme kysyjän välinpitämättömyyden tai jopa tunkeilevan uteliaisuuden. Mutta tiedän tilanteita, joissa tuosta kysymyksestä alkoi purkautua sydämen tuska, joka vei vastaajan kohtaamaan Jeesuksen omana Vapahtajanaan.

Tervehdyksen merkitys

Normaalit tervehdykset ovat tietenkin usein pelkkää muodollisuutta, mutta kyllä nekin on tarkoitettu rakkauden välineiksi. Tervehdykset kuuluvat yleensä kommunikaation alimpaan tasoon, mutta niiden merkityksen tunnemme hyvin nahoissamme, kun joku kieltäytyy tervehtimästä meitä. Toisen huomioon jättäminen voi olla mitä suurinta julmuutta tai toisen kiusaamista. Tervehdyksillä rakennamme yhteyttä veljien ja sisarten välille. Eräässä yhteydessä Paavali antaa jopa ohjeita siitä, miten tervehtimisen tulisi tapahtua ”pyhällä suunannolla”. Meidän suomalaisten jäykkien uskovien on syytä oppia tervehtimään toisiamme sydämellisesti.

Kun luemme Paavalin pitempiä kirjeitä, saatamme jopa ihmetellä, miten suurella rakkaudella hän tervehtii useita seurakuntalaisia ja työtovereitaan nimeltä mainiten ja usein liittämällä nimeen vielä lämpöä huokuvan lyhyen kuvauksen henkilöstä. Luen esimerkiksi Roomalaiskirjeen lopusta pätkän:

Tervehdys Priskalle ja Akvilalle, työtovereilleni Kristuksessa Jeesuksessa. He ovat panneet oman kaulansa alttiiksi minun henkeni puolesta, ja heitä kiittävät, en ai-noastaan minä vaan myös kaikki pakanoiden seurakunnat. Tervehdys myös seura-kunnalle, joka kokoontuu heidän kodissaan. Tervehdys Epainetokselle, rakkaalle veljelleni, joka on Aasian ensi hedelmä Kristukselle. Tervehdys Marialle, joka on nähnyt paljon vaivaa teidän hyväksenne. Tervehdys Andronikokselle ja Juniakselle, heimolaisilleni ja vankitovereilleni, jotka ovat arvossa pidettyjä apostolien joukossa ja jotka jo ennen minua ovat olleet Kristuksessa. Tervehdys Ampliatukselle, rakkaalle veljelleni Herrassa. Tervehdys Urbanukselle, työtoverillemme Kristuksessa, ja Stakykselle, rakkaalle veljelleni. Tervehdys Apellekselle, koetuksen kestäneelle Kristuksessa. Tervehdys niille, jotka ovat Aristobuloksen perhekuntaa. Tervehdys heimolaisilleni Herodionille. Tervehdys niille Narkissoksen perhekuntalaisille, jotka ovat Herrassa. Tervehdys Tryfainalle ja Tryfosalle, jotka näkevät vaivaa Herrassa. Tervehdys Persikselle, rakkaalle sisarelle, joka on nähnyt paljon vaivaa Herrassa. Tervehdys Rufukselle, valitulle Herrassa, ja hänen äidilleen, joka on kuin äiti minul-lekin. (Room. 16:3-13)

Työ vai ihminen

Meidän suomalaisten työorientoituneiden ihmisten kiusaus on pitää tehtäviämme tärkeämpänä kuin niitä ihmisiä, joihin työmme saattaa kohdistua tai joiden kanssa teemme sitä. Paavalille huoli veljien ja sisarten hyvinvoinnista oli jopa tärkeämpää kuin hänen julistustyönsä. Siitä kertoo tilanne, missä hän keskeytti työnsä ja lähti et-simään työtoveria, josta oli huolissaan:

Tultuani Trooakseen julistamaan Kristuksen evankeliumia Herra avasi minulle oven työhönsä. Minä en kuitenkaan saanut rauhaa hengessäni, kun en tavannut veljeäni Titusta. Siksi jätin hyvästit uskoville ja lähdin Makedoniaan. (2. Kor. 2:12-13)

Paavali tiesi, että paraskaan ja Raamatulle uskollisinkaan julistus ei saavuta ihmis-sydämiä, ellei seurakunnassa vallitse keskinäinen rakkaus. Seurakunnan yhteys on julistuksen kaikupohja.

Kuulumiset

Paavalin halua tietää, mitä Filippin seurakunnan jäsenille kuului, ei noussut uteliai-suudesta vaan syvästä halusta kulkea rakkaan seurakunnan ja sen jäsenten kanssa yhtä matkaa työssä evankeliumin levittämiseksi ja kohti Herran kirkkautta. Kysymys nousi aidosta huolesta ja halusta tietää, mikä tilanne oli voidakseen rukoilla konk-reettisten asioiden puolesta ja voidakseen lähettää uskoville juuri sellaista opetusta ja sellaista tukea, mitä he kipeimmin tarvitsivat.

Tiedon jakaminen on rakkautta

Tiedon jakaminen niille, joille tieto kuuluu, on rakkautta. Tiedon panttaaminen on te-hokas tapa tuhota luottamussuhteet. Paavalin tavoite ei ollut pelkästään saada Filip-pin seurakunnasta oikeaa tietoa, vaan hän halusi myös kertoa, mitä hänelle itselleen kuului. Aitona ihmisenä hän toivoi saavansa rohkaisua Filippin kuulumisista. Sydänten jakaminen on seurakunnan kasvun ehto. Avoimuudessa kyetään vaikeita-kin asioita käsittelemään rakentavasti. Ihmisinä meillä on kiusaus sulkeutua kuo-reemme pelosta tulla tuomituksi tai väärinymmärretyksi. Mutta samalla menetämme mahdollisuutemme kokea aitoa rakkautta.

Voisimme opetella avoimuutta siten, että alamme säännöllisesti jakaa rukousaiheita keskenämme. Olivat aiheemme mielestämme liian pieniä tai liian henkilökohtaisia, silti niitä kannattaa jakaa. Silloin pääsemme myös yhdessä iloitsemaan siitä, miten Herran vastaa rukouksiimme. Yhteinen ilo vie meidät yhä lähemmäksi toinen toisiamme.

Tilanne

Paavali suunnitteli Timoteuksen lähettämistä Filippiin kertomaan Roomassa keisarin edessä tapahtumassa olevan oikeudenkäynnin tuloksesta ja rohkaisemaan seurakuntaa syventämällä sitä Jumalan sanan tuntemisessa. Oikeudenkäynti oli kuitenkin vielä kesken, joten Timoteusta tarvittiin vielä Roomassa. Siksi Paavali lähetti tämän kirjeen Epafroditoksen mukana Filippiin. Epafroditos oli Filippin seurakunnan jäsen. Hänet seurakunta oli lähettänyt viemään Paavalille Roomaan avustusta ja palvelemaan tätä vankeuden vaikeuksissa. Matka Filippistä Roomaan vaati noin kuukauden ja oli vaarallinen. Sen seurauksena Epafroditos sairastui vakavasti, mutta oli nyt toipunut. Siksi Paavali päätti lähettää hänet takaisin Filippiin.

Toivo ja varmuus Herrassa

Jaksomme osoittaa, miten suurella rakkaudella Paavali suhtautui sekä Timoteukseen että Epafroditokseen. Kuitenkin kaiken sen keskuksessa, mitä hän heistä kirjoittaa, on hänen suhteensa Herraan Jeesukseen. Yhteys hänen ja työtoverien välillä perustui siihen, että he kaikki olivat Herran kasvojen edessä ja Herra hallitsi tilannetta. Sitä kuvaavat sellaiset ilmaukset kuin "toivon Herrassa" (19), "olen varma Herrassa" (24) ja "Herrassa iloiten" (29). Miksi hän liitti toivoonsa, varmuuteensa ja iloon aina Herran? Siksi, että hän eli joka hetki Herran kasvojen edessä mieli Herraan suunnattuna.

Sana **Herra** tarkoittaa, että Jeesus Kristus hallitsee ja siksi Paavali halusi jokaisen päätöksensä alistaa Herran tahdon alle. Hänen toivonsa lepäsi sen varassa, mitä Herra saa aikaan ja mitä Herra vaikuttaa. Hänen varmuutensa tulevien asioiden täsmällisestä toteutumisesta ei levännyt hänen saamaansa tarkkaan tietoon tai edes profetiaan, vaan siihen, että Herra kykenee viemään asiat läpi ja hän pääsee vielä kierrokselle eri seurakuntiin, niin kuin sitten kävikin. Filippin seurakunnalle taas Epafroditoksen vastaanotto Herrassa iloiten, viittasi siihen, että heillä oli yhteinen ilo Herran tuntemisessa ja yhteydessä toisiinsa Herran omina. Uskovien ilo on pohjimmiltaan iloa siitä, mistä Herrakin iloitsee. Siihen palaamme vielä myöhemmin tässä kirjeessä.

Väärät motiivit

Minulla ei ole ketään toista samanmielistä, joka vilpittömästi huolehtisi teidän parhaastanne, sillä kaikki etsivät omaansa eivätkä sitä, mikä on Jeesuksen Kristuksen. (20-21)

Suunnitelma Timoteuksen lähettämiseksi Filippiin johtui siitä, että Paavalin lähipiirissä ei sillä hetkellä ollut muita, joita hän olisi voinut lähettää tukemaan ja rohkaisemaan seurakuntaa siellä. Timoteus oli pariin otteeseen aiemminkin ollut Paavalin kanssa kaupungissa ja tuns seurakunnan hyvin. Toki Luukaskin olisi ollut mahdollinen ja joku muukin Paavalin tiimissä ollut, mutta ilmeisesti he olivat muualla suorittamassa tehtäviään. Toki Roomassa oli muita seurakuntien vanhimpia, mutta heistä kukaan ei ollut kiinnostunut lähtemään niin kauas. He ehkä kokivat omien seurakuntiansa tarpeet suurempina kuin Filippin. Paavali viittaa ehkä myös niihin, joista hän puhui

ensimmäisessä luvussa eli niistä, jotka kateudesta ja väärin motiivein julistivat ihan oikeaa evankeliumia.

Seurakunnan paimenilla on todellinen kiusaus etsiä sanan palveluksessakin omaansa. Joskus Japanissa ollessani tuntui siltä, että pioneerityön aloittaneiden lähettien yhtenä tavoitteena saattoi olla halu päästä rakentamaan ainakin yksi uusi kirkkorakennus tietyksi muistomeriksi omasta työpanoksestaan. Monien pastorien lankeaminen taloudellisen menestyksen ja jopa rikkauden tavoitteluun seurakuntien tai TV ohjelmien kustannuksella on meille varoittava esimerkki. Seurakunnan paimenilta Herra tulee vaatimaan paljon tiukemman tilin, kun he kerran joutuvat Ylipaimenen puhutteluun Jeesuksen paluun jälkeen.

Mutta tämä kiusaus etsiä omaa on kyllä myös jokaisella uskovalla. Siksi meidän on aina suostuttava tarkkailemaan motiivejamme. Julistammeko sanaa saadaksemme palautetta hyvistä saarnoista vai korottaaksemme Jeesusta Kristusta. Siksi meidän on palattava toistuvasti luvun alun kehotukseen aidosta nöyryydestä. Vain katselemalla meidän syntiemme tähden ristin puulle alentuneen Kristuksen nöyryyden kirkkauteen ja Hänen taivaaseen korotettuun herruuteensa voimme pitää oman palvelustyömme seurakunnassa oikeissa raameissa.

Paavalin ja Timoteuksen suhde

Mutta Timoteuksen koetellun mielen te tunnette: kuin poika isän rinnalla hän on tehnyt minun kanssani työtä evankeliumin hyväksi. (22)

Raamatussa on useita esimerkkejä siitä, miten vanhempi uskova ottaa koulutettavakseen nuoremman veljen kasvattaakseen hänestä työntekijän Jumalan valtakunnan työhön. Mooseksen ja Joosuan suhde oli sellainen, samoin Eliaan ja Elisan suhde. Alussa myös Barnabaksen ja Paavalin suhde oli sellainen, myöhemmin Paavali kasvoi Barnabaksen ohi ja otti uudeksi koulutettavakseen nuoren Timoteuksen toisella lähetysmatkalla Lystran kaupungista. (Ap.t. 16:1-3) Siitä eteenpäin Timoteus seurasi vuosia Paavalin työtiimissä ja kasvoi lopulta Paavalin työn jatkajaksi. Kirjeet Timoteukselle osoittavat, miten syvä ja rakkaudellinen heidän suhteensa oli.

Jokaisen paimenen ja seurakunnan vanhemman uskovan tulisi myös adoptoida itselleen joku Timoteus, jonka kanssa voisi jakaa ei vain opetusta vaan myös yhteistä elämää ja työtä sen pituisen matkan kuin kulloinkin on mahdollista tai tarpeen. Tietenkin jokaisen uskovan isän ja äidin tehtävä on ei vain kasvattaa lapsiaan Herran sanalla vaan myös kouluttaa heitä opetuslapseus suhteessa. Minulle oli suunnattoman suuri lahja, kun 28 iässä aloin uuden seurakunnan istutuksen Japanissa ja sain tuekseni 70 vuotta vanhan veteraanipastorin Itoon. Sain olla muutamia vuosia hänen Timoteuksenaan ja olen siitä suunnattoman kiitollinen Herralle.

Epafroditos

Minusta on kuitenkin välttämätöntä lähettää luoksenne veljeni, työkumppanini ja taistelutoverini Epafroditos, teidän lähettinne, joka auttaa minua siinä, missä tarvitsen. (25)

Paavali käyttää Epafroditoksesta kolmea hienoa ilmaisua ja kuvaa yhdellä hänen toimintaansa. Raamatussa kohtaamme lukemattomia kertoja ilmaisun veli, joka sisältää yleensä myös sisaret. Voi olla, että olemme tottuneet niin tähän ilmaisuun, että olemme menettäneet sen sisältävän syvän yhteyden merkityksen. Veljeys merkitsee

meille uskoville sitä, että meillä on sama, yhteinen Isä. Kuulumme samaan perheeseen, jossa meillä on myös Isoveli eli Jeesus Kristus:

Hänen, jonka tähden kaikki on ja jonka kautta kaikki on, sopi, saattaessaan paljon lapsia kirkkauteen, tehdä kärsimysten kautta heidän pelastuksensa päämieheksi täydelliseksi. Hän, joka pyhittää, ja ne, jotka pyhitetään, ovat kaikki alkuisin yhdestä. Siksi hän ei häpeä kutsua heitä veljikkeksi. Hän sanoo: "Minä julistan sinun nimeäsi veljilleni, laulan ylistystäsi seurakunnan keskellä", ja vielä: "Minä panen luottamukseni häneen", ja edelleen: "Katso, minä ja lapset, jotka Jumala on antanut minulle." (Hepr. 2:10-13)

Veljeys eli kasvu samassa perheessä tarkoittaa myös sellaista toisten tuntemista, jossa ei tarvitse salailla mitään. Toisaalta veljekset osaavat tarvittaessa myös riidellä rakentavasti. Nahistelut sovitaan niin, ettei kenenkään tarvitse lähteä omasta kodistaan pois. Sikäli kuin erimielisyyksien tullen hylätään oma Jumalan sanaan pitäytyvä seurakunta, ollaan vielä aika kaukana aidosta veljeydestä. Toisaalta syntisyytemme tähden uskovien tehtävä on etsiä sopua veljien kesken, sillä se on Jumalan tahto. Niin, miten me näemme toiset veljet ja sisaret? Miten sinä voisit rakentaa veljesyhteistä Herrassa?

Epafras oli Paavalille myös työkuumppani tai työtoveri. Hän oli Filippiin seurakunnan jäsen ja oli yhdessä Paavalin kanssa levittänyt evankeliumin sanaa kaupungissa ja sen ulkopuolella. Veljien yhteyttä merkittävällä tavalla syventää se, että he saavat tehdä yhdessä samaa evankeliumin työtä. Mutta Epafras oli myös Paavalin taistelutoveri. Jos yhteinen työ syventää keskinäistä yhteyttä, yhteiset taistelut lujittavat sitä vielä syvemmin. Molemmilla oli samoja ulkoisia vaikeuksia vastustuksen vuoksi, mutta se, että he saivat jakaa keskenään myös sisäiset taistelunsa, kiusauksensa ja lankeemuksensa Jeesuksen sovintovereen turvaten oli hitsannut heidän sydämensä lujaan yhteyteen, jota Sielunvihollisen hyökkäyksetkään eivät voineet murtaa.

Nyt Epafras oli suorittamassa erityistehtävää Filippiin seurakunnan lähettiläänä. Hän ei vain tuonut Roomaan taloudellista apua vaan *teki Paavalille sen palveluksen, jota seurakuntalaiset eivät voineet tehdä.*(30) Kysymys oli hyvin diakonisesta palvelusta mitä käytännöllisimmällä tavalla. Evankeliumi, Jumalan rakkauden sanoma, herättää sen uskossa vastaanottaneissa aina myös käytännöllistä palvelustyötä veljien ja sisarten ja muiden tarpeessa olevien hyväksi. Evankeliumi, joka ei synnytä palvelua, ei ole oikea evankeliumi.

Epafras-toksen sairaus

Hän näet ikävöi teitä kaikkia ja oli kovin levoton, koska olitte kuulleet hänen sairastuneen. Hän olikin sairaana, kuoleman kielissä, mutta Jumala armahti häntä, eikä ainoastaan häntä vaan myös minua, etten saisi murhetta murheen lisäksi. (26,27)

Epafras sairastui vakavasti Roomassa. Tiedämme, että Paavalilla oli sairaiden parantamisen armolahja. Siksi herää kysymys, miksi Paavali ei käyttänyt sitä lahjaa Epafras-toksen kohdalla. Efeson herätyksen keskellä kerrotaan muun muassa näin: *Jumala teki harvinaisia voimatekoja Paavalin kätken kautta. Jopa hikiliinoja ja vaatteita hänen päältään vietiin sairaiden päälle, ja taudit kaikkosivat heistä ja pahat henget lähtivät pois. (Ap.t. 19:11-12)*

On tärkeää nähdä, ettei Efesoksessakaan parantajana toiminut Paavali eikä myöskään hänen armolahjansa vaan Jumala itse. Sairaiden parantamisen armolahjan omaava uskova ei voi itse päättää, kuka milloinkin paranee tai millä tavalla parantuminen tapahtuu. Armolahja ei ole mikään automaatti. Vain Jumalalla on valta päättää se. Nyt Jumala oli nähnyt hyväksi, että Epafroditoksen piti sairastaa. Se herätti Paavalissa aitoa huolestuneisuutta samoin kuin Filippissä, kun tieto sinne kantautui. Paavalin aito inhimillisyys näkyy siitä, miten hän koki tilanteen surullisena.

Epafroditoksen paraneminen oli pelkkää Jumalan armoa, joka syvensi entuudestaan hänen ja Paavalin välistä ystävyyttä. Uskoisin, että sairauden kestäessä molemmat joutuivat käymään syvää rukoustaistelua. Vastauksena he saivat entistäkin syvemmän kokemuksen Jumalan armosta.

Kun Herra meidän kohdallemme antaa sairautta, se ei tapahdu sattumalta. Vaikka sairaudet ovat syntiinlankeemuksen seurausta, Herran omien elämässä kaikkeen sairastamiseenkin liittyy Jumalan suunnitelma elämässämme. Voi olla, ettemme sitä sairastuttuamme ymmärrä, voi olla ettemme pitkään aikaan ymmärrä, mutta viimeistään Herran kirkkaudessa saamme vastauksen.

Oma sairauteni

Kun itse neljä vuotta uskoon tuloni jälkeen 20 vuoden ikäisenä sairastuin vakavaan sydänreumaan ja jouduin viettämään kokonaisen vuoden sotilassairaalassa, nyt näen, että se vuosi oli yksi nuoruuteni tärkeimpiä koulutusjaksoja Jumalan valtakunnan työhön. Jouduin kohtaamaan kuoleman silmästä silmään. Sairauteen liittyy monenlaista levottomuutta ei vain omasta tilasta vaan myös siitä, miten sairaus vaikuttaa läheisiin ja muihin ihmisiin. Siksi myöhemmin vieraillessani vakavasti sairaiden luona olen jossain määrin kyennyt ymmärtämään heitä ja ehkä voinut jakaa heille niitä Jumalan sanoja, jotka itse olen saanut.

Toiseksi sain kokea monien uskovien ihmisten rakkautta, kun he kävivät katsomassa minua. Opin, miten tärkeää on käydä sairaita tapaamassa. Lisäksi minulla oli aikaa syventyä kaikessa rauhassa Jumalan sanaan ja teologiseen kirjallisuuteen. Kun sairaana pyysin Herralta vielä 10 vuotta lisääaikaa, Hän on vastannut runsaasti jo yli 60 lisävuodella. Jumala on rikas antamisessaan.

Sairauden keskellä on kaikkein tärkeintä tiedostaa, että Herra on silloinkin kanssamme ja kuulee kyllä kaikki rukouksemme, vaikka Hänen aikataulunsa voi olla aika toisenlainen kuin meidän. Kun pyysin paranemista viikossa, Hän antoi täyden paranemisen 10 vuodessa. Vastaus kuitenkin tuli. Nyt vanhetessani ja ruumiin voimien vähetessä tiedän, että Herra haluaa kyllä jokaisen omansa parantaa, mutta se tapahtuu lopullisesti vasta uudessa ylösnousemusruumiissa.

Kunnioitettavat uskovat

Ottakaa siis hänet Herrassa iloiten vastaan ja kunnioittakaa hänen kaltaisiansa. (29) Raamattu kehottaa toki kunnioittamaan kaikkia ihmisiä ja varsinkin omia vanhempiaan. Aitoon nöyryyteen kuuluu se, että pidämme muita itseämme parempina. Mutta erityistä kunnioitusta uskovien tulee osoittaa johtajiaan kohtaan ja niille, jotka ovat nähneet paljon vaivaa Herran sanan julistamisessa ja tehneet sen jopa henkensä kaupalla. Aito arvostuksen anto on rakkautta. Jos se on aitoa, se ei tee kohteestaan ylpeätä vaan hyvällä tavalla nöyryyttää heitä antamaan kunnian Jumalalle.

Epafroditoksen esimerkki panee meidät kysymään myös sitä, kuinka suuria riskejä Jumalan valtakunnan työssä voi ja saa ottaa. Esimerkiksi lähetystyöhön lähtö voi olla todellinen riski terveydelle tai turvallisuudelle monissa maissa. Oman lähetysjärjestöni työntekijöistä neljä on kärsinyt marttyyrikuoleman kohdemaassaan Afganistanissa. Evankeliumi Jeesuksen rististä ja ylösnousemuksesta tarjoaa iankaikkisen pelastuksen ja siksi se on tärkeämpää kuin oma terveys.

Joskus voi tietenkin herätä kysymys, oliko esimerkiksi Fidan ensimmäisten Kiinan lähettien viisasta mennä 1930 luvulla talvi pakkaseen Mantsuuriaan, kun heistä puolen vuoden sisällä kuoli viisi nuorta lähettiä. Jonkinlaisen vastauksen antaa se, mitä tapahtui 50 vuotta myöhemmin. Eräällä alueella Kiinassa alettiin rakentaa pikatietä, jonka alle jäi eräs kristillinen hautausmaa. Kun kotikirkkojen kristityt saivat kuulla suunnitelmasta, he lähtivät yöllä hautausmaalle ja kaivoivat eräät haudat auki ja hautasivat nostamansa luut uuteen paikkaan. Nuo haudat olivat kuolleiden läheyyssaarnaajien hautoja. Seurakunnan siemen Kiinassakin on pitkälti ollut marttyyrien veri ja elämänsä Herralle vuodattaneiden lähetystyöntekijöiden uhrin.

Esimerkki esirukouksen voimasta Kiinassa

Eräs kiinalainen evankelista kertoi hiljattain, kuinka hän oli kerran vangittuna. Hän taisteli "pelkoa" ja "hämmennystä" vastaan, mutta hän halusi seurata Herraa ja roikua kiinni Hänessä. Jeesus tuli omansa luo, joka myönsi heikkoutensa. Se oli aika, jolloin hän joutui kyseenalaistamaan itsensä ja katsomaan vain Herraan.

Evankelista kertoo:

- Yllättäen minun kotiini suoritettiin kotitarkastus ja saman tein minut vietiin tutkintovankeuteen. Poliisiasemalla, jonne minut vietiin, kuusi aseistautunutta poliisia, kaksi kerrallaan, kuulusteli minua vuorotellen 24 tuntia putkeen, enkä saanut nukkua silmänräpäystäkään kolmeen päivään ja kolmeen yöhön.

- Alussa kaikki tuntui oudolta. Siihen asti "poliisiasema" oli ollut paikka, jossa lapsesta asti minua oli kiitelty ja keuhuttu vain siitä, että olin toimittanut sinne löytötavaroita, tai siitä, että olin auttanut pulassa olevia ihmisiä viemälle heidät sinne. Nyt minut otettiin vastaan "rikollisena, joka oli tehnyt pahaa", ja rehellisesti sanottuna olin hämmentynyt valtavasta paineesta ja epämukavuudesta.

- Syynä pidätykseeni oli 'lapsievankeolioinnin opettajien koulutuskurssi', jossa olin käynyt juuri sitä ennen. Eräs toinen evankelista, jonka kanssa olin palvellut, oli myös otettu kiinni kotikaupungissaan ja tuomittu saman tein kolmeksi vuodeksi vankilaan. Minuakin kohdeltiin karkeasti kolmen päivän ajan, kun minut jatkuvasti painostettiin "kertomaan 'ulkomaisista yhteyksistäni', 'kaikista kotiseurakunnista' ja 'niiden vastuunkantajista!'". Painostus oli toistuvaa ja jatkuvaa. Aluksi päätin: "En voi koskaan kertoa teille näitä kolmea asiaa." Mutta minua pelotti. Mietin, miten voisin voittaa pelkoni? Rukoilin sydämessäni: "Herra, minua pelottaa." Silloin Herra kysyi minulta: "Mitä sinä pelkää?" Tutkin sydäntäni ja tajusin, että pelkään sittenkin 'kuolemaa'... Siihen Herra vakuutti: "Kuulut minulle eläessäsikin. Vaikka kuolisit, olet samalla tavalla minun! Miksi sitten pelkää kuolemaa?" Sillä hetkellä koin Herran läheistä puhuttelua ja kosketuksen. Jokin voimakas pylvään kaltainen tunto kulki lävitseni ja pelkoni katosi. Sen seurauksena Herran Pyhä Henki muutti minut

heikon vahvaksi, niin että pystyin seisomaan lujana enkä vastannut sanaakaan tuohon julmaan kuulusteluun. Voima tuli Herralta! "Herra sanoi: 'Minun armoni riittää sinulle. Sillä minun voimani on tullut täydelliseksi heikkoudessa.'" (2. Kor. 12:9a).

- Minua yritettiin uhkailulla puhumaan: "Ellei sinua nyt päästetä täältä vapaaksi, et pääse enää koskaan kotiin, et koskaan. Seuraava vankila, johon sinut lähetetään, on jotakin aivan muuta kuin tämä!" Niin minut lähetettiin varsinaiseen vankilaan. Selliin oli ahdettu jopa 18 vankia. Uudet tulokkaat eivät saaneet edes liikahtaa lattiaan kyyristyneinä, kunnes pomovanki antoi heille luvan. Sitten pomo kysyi: "Minkä rikoksen takia tulit tänne?" Vastasin: "Minut heitettiin tänne, koska uskon Kristukseen". Hän epäili vastaustani: "En ole koskaan kuullutkaan sellaisesta!" Silloin hän yhtäkkiä käski minua: "Jos asia on niin, laula sitten meille!" Sisäisen taisteluni keskellä Herra ohjasi minua laulamaan Raamatun tekstiin sanoitetun laulun, jonka sisältö oli Joh. 3:16: *Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.* Laulaessani huomasin, että karkeat vangit kuuntelivat aivan hiljaisina. Pomo käski minua "Laula uudestaan!" Kun olin laulanut toistamiseen, hän sanoi: "Kylässäni oli vanhuksia, jotka uskoivat Jeesukseen, mutta ei yhtään yhtä nuorta kuin sinä. Mutta taidat olla tosissasi?" Hänen asenteensa muuttui. Kun seuraava uusi vanki saapui, pomo määräsi kaikki vangit tervehtimään häntä väkivaltakasteella, niin että hakattu tulokas ei kyennyt liikkumaan pariin viikkoon. Kun näin sen, tajusin, miten erityistä armoa Jumala oli osoittanut minua heikkoa kohtaan.

- Vangit ovat velvollisia tekemään työtä. Pomovanki kuitenkin kutsui minua "isäksi" (kylän vanha seurakunta oli varmaan katolinen) ja sanoi: "Kun me teemme töitä, isä, kerro meille tarinoita!" Aloin kertoa alkaen 1. Mooseksen kirjasta yhtä helppotajuisesti, kuin puhuisin lapsille. Vangit kuuntelivat hämmästyttävän vakavina. Kun kerroin, miten Joosef selitti vankilassa unia, he tulivat luokseni ja kysyivät: "Minulla oli tällainen uni, pääsenkö minäkin siksi vapaaksi?" Kysymyksiä tuli jatkuvasti. Kun kerroin Pietarin vapautumisesta vankilasta, pomo julisti kovaan ääneen: "Tänä yönä, kun vankilan portit aukeavat, minä olen ensimmäinen, joka lähtee! Te kaverit, seuratkaa minua!" Karkeat vangit olivat kuin pieniä lapsia Jumalan sanan edessä. Noin kahden kuukauden aikana, jolloin minua pidettiin tässä sellissä, 13 ihmistä 18:sta, pomo mukaan lukien, otti selvästi vastaan Jeesuksen ja tuli kristityiksi. Vaikka aluksi minä olin ollut hämmennyksen ja pelon vallassa, Jumalan Henki toimi niin elävästi kauttani levittääkseen todella upealla tavalla taivaan valtakuntaa sieluille, jotka olivat liian kaukana tavallisin keinoin tavoitettaviksi.

- Kun olin lopettanut kertomiseni Ilmestyskirjaan, minut yhtäkkiä vapautettiin. Kun sain kuulla, että minua oli kannettu esirukouksin ja kyynelin eri puolilla maailmaa, ymmärsin, miksi vankilassa niin moni pelastui. Sain opetuksen ymmärrykseni ylittävistä Herran läsnäolosta. Kaikki kunnia kuuluu totisesti Herralle!

Entä sinä?

Oletko Sinä jo Herran oma? Ellet vielä ole, sinun puolestasi Golgatan ristillä kuollut ja ylösnoussut Vapahtaja kutsuu sinua luokseen. Hänellä on sinuakin varten varattuna

sekä mielekäs tehtävä täällä ajassa ja iankaikkinen elämä Hänen luonaan. Käy Herran luo tunnustaen syntisi ja pyytäen Häntä ottamaan sinut omakseen.

Jos jo tunnet Herran, Herra kysyy sinulta, kuka olisi sinun Timoteuksesi, jolle voisit jakaa elämääsi ja jonka kanssa voisit tehdä yhteistä työtä evankeliumin eteenpäin viemiseksi. Herra kysyy sinulta myös, kuinka paljon sinä olet valmis uhraamaan tehtävän suorittamiseksi.